Vladimír Stibor

Kniha aforismů a fejetonů aneb Nezbedárium

Výběr z tvorby

Aforismy

- Novodobá pohádka: Sněhurka a sedm tunelářů.
- Říká se: Na hrubý pytel, hrubá záplata. Ale co když dojdou jehly?
- Kamenem úrazu se může stát i písek v botách.
- Nápis v čekárně optiky: Chraň si zrak před záblesky světa, způsobují oslnění.
- Hnul mi žlučí, až mi otevřel oči.
- Všichni si myslí, že cácorky na svůj nejlepší věk dosud čekají.
- I slova mohou pochytit různé manýry. Například manýrismus.
- Praotce Sisyfa by jistě trefil šlak v krajině bez kopců.
- Sisyfos, nikomu to neříkejte, byl první nefalšovaný workholik.
- Létající koberce nemusí být vybaveny raketovými motory, ale fantazií.
- Náhorní lidská planina je plná stromů, jež nikde nerostou.
- Slzavým údolím nemusí protékat jen jediná řeka.
- Když srdce krvácí, jedna obětní miska nestačí.
- Až jednou budete mít rozum v hrsti, dejte si velký pozor, aby vám nevypadl z dlaní.
- Nevím, jakým nožem si lze uříznout velkou či menší ostudu.
- Kdyby nebylo chovatelů housenek, nebylo by chovatelů motýlů.
- Neříkej hop, dokud se ti neotevře zlatý padák.
- Ze škol tvůrčího psaní jde na mě chandra a spaní.
- I nejvěhlasnější stavitelé mostů mohou skončit pod mostem.
- Poezie je jako třináctá komnata; vstoupíš-li dovnitř, zvítězí nad tebou. Nevstoupíš-li, celý život tě to bude mrzet.
- I největší slza se musí odrazit od nejhlubšího dna, nechce-li zapadnout ještě hlouběji.

O nepoznaných krajinách

- Otočíš-li se, možná nezkameníš, ale určitě nerozbiješ další sochy.
- Náhorní lidská planina je plná stromů, jež jinde nerostou.
- V arboretu usmažím si diviznovou amoletu.
- Je možné, že na úpěnlivé výkřiky pouště neodpoví ani déšť?
- Může smrt zúrodnit krajinu lidskými neřestmi?
- Řeka úsvitu vyplavuje na břeh hvězdy zbavené veškeré záře.
- Koniklec v květomluvě znamená: Dej koni klec, než mu budeš rozumět!
- Na cestě k Ústrkovu rozkvétají zpravidla květy pod sněhem.
- Jdeme-li vstříc svému osudu, proč uhýbat pohledem?
- I poušť může ležet nedaleko vyvolené krajiny.

- Slzavým údolím nemusí protékat jediná řeka.

O lásce

- Starou lásku nikdy nepokryje rez ani měděnka.
- Za trochu lásky dal bych všechno, co mi zbývá.
- Jak mě můžeš milovat, když mě celou noc hladíš jen očima?
- Jaký je etnický původ lásky?
- I kurtizány mají trochu světla za nehty.
- Nejsou všechny polibky světa ze stejné prahmoty?
- Když srdce krvácí, jedna obětní miska nestačí.
- Kdo si vezme saň, má život na draka.
- Kdo se ožení s dračicí, dopadne stejně.
- Každá nymfomanka má v sobě něco z vesmírného neklidu.
- Z černých lvic lze chytit i horečku omladnic.
- Masáž srdce se musí dělat vahou celé duše.

Fejetony

Tváře ženy

„Tak už běž a nezdržuj se," prosila svého muže, „udělej něco pro mne, jak jsi vždycky svatosvatě sliboval." A kradmo se po něm ohlédla.

„Vzpomínáš," znovu se nadechla, „již dávno jsem se těšila, že vše splníš, že sny, kterými jsi mi popletl hlavu, dokážeš uskutečnit, třebaže ne všechny, ale ty největší ano." Manžel se trochu schoulil před jejím slovním vodopádem.

„Jak by to bylo krásné, kdybys mě hýčkal, nosil na rukách, obletoval jako zamlada a říkal mi něžně ty můj hlupáčku, ty má hvězdičko, ty má šelmo s ebenovou srstí na bříšku. A čeho jsem se zatím dočkala, já blázen stará?"

Její partner neznatelně pokrčil rameny, na víc se ani nezmohl. „Kdybys alespoň chtěl pro mne změnit svět, myslím k lepšímu. Narovnat pár křivd, sebrat semena slunečnic, aby je nesezobali ptáci. Bylo by skvostné maličko jej zlidštit; třeba našemu domu, ačkoliv se domníváš, že jsem přespříliš praktická, pořídit novou fasádu, starou herku vyměnit za nové fáro a kožich by nemusel být z norků ani ze stříbrné polární lišky, avšak k Vánocům bych si něco málo zasloužila, ne?"

A výrazněji se nadechla, zamračila se, aby zdůraznila své argumenty: „Všichni ostatní, pokud vím, nevysedávají za pecí, hrnou se do světa za lepším, přinesou domů hromadu peněz a zabezpečí rodinu. Co z toho jsi dokázal ty?" Byla v tom zároveň výčitka hořká jak pelyněk, potlačované nahromaděné deziluze, všechno to rodinné a každodenní trápení, chaos mezi kuchyňskou linkou a koupelnou, s psaním úkolů z počtů, s vychováváním nezbedných svišťů…

„Tak já půjdu, když jinak nedáš," řekl z ničeho nic muž. Tu se zarazila, myslela si, že ho zná po dvacetiletém soužití lépe než své boty – a zatím překvapením zůstala stát.

Podíval se na ni s pousmáním, jak činíval shovívavě po celou tu dobu, co byli spolu. „Dnes mi určitě," opakoval si v duchu, „raneček buchet na cestu ještě nesbalí."

„Kam bys chodil?" náhle otočila, „vždyť to nejlepší, co máš doma a co bys nenašel široko daleko, i kdybys prochodil světa kraj, jsem přece já…"

Cestovatelka

Je tak trochu do větru, i když zrovna nefouká. Nevytáhne-li paty z domu pár dní, už to s ní šije, neklidně přechází po bytě, všechno jí padá z rukou, co chvíli se nervózně zastaví v kuchyni u okna, jež míří přímo k jihu, přivře slastně oči, lehounce natáhne do sebe vzduch – kdyby byla zvířetem, dalo by se říci, že zavětří – a v duchu pronese Máre, máre, mé milované a kruté moře, ani nevíš, jak mi bytostně scházíš!

Musím přiznat, že již od Vánoc je obklopená nejrůznějšími katalogy cestovních kanceláří i agentur, listuje jimi a mnohé obrázky jí připadají důvěrně známé. Jak by také ne, je po těch mnoha letech plahočení scestovalá, protřelá světem jako světoběžníci i ti, co se jen tak potulují s batůžkem na zádech a přespávají jednou na přídích zaoceánských lodí, jindy v pichlavých keřích u cesty, kde by je nikdo nehledal.

Moje dobrá cestovatelka si ale vybírá z těch nejlepších destinací, kde je vše all inclusive, tedy zdarma a neustále k dispozici. Panovačně luskne prsty a už jí nažehlená servírka v krásně padnoucí uniformě přináší snídani až do postele. Přeje-li si dostat nejluxusnější pokoj s obsluhou, obrátí jen oči v sloup a již všichni kolem ní běhají, aby její přání okamžitě splnili. Žádnou nedochvilnost nestrpí, když to má řádně předplaceno.

Trochu mě děsí, že si přeje dodnes být za všech okolností středem pozornosti. Nedá si říct, aby se chovala trochu skromněji. Má-li tu a tam k dispozici dostatek posluchačů, připadá si jak nejlepší řečnice a přednáší strnulým naslouchajícím o místech a dálkách, kam se běžní klienti nedostanou ani jedenkrát za život. Bývá až maličko morbidní, když na ní vidím, jak jí to působí blaho i potěšení zároveň. A místo, aby v tom okamžiku přestala, začíná svá vyprávění z nedostupných končin, kde jeden svět končí a jiný právě začíná, stupňovat. Ve svých gradacích je neúprosná. Zděšené obecenstvo zvedá ruce nad hlavu, bezděky a nezpůsobně strachem otvírá ústa, ale ze židlí, na nichž je jakoby přikováno, se nedokáže zvednout ani odtrhnout.

„A to kdybych vám pustila ještě barevné diapozitivy, to byste koukali!“ hřímá a nechává se unášet cestovatelskou euforií.

Pojednou se otevřou protilehlé dveře a doktorka v bílém plášti zavolá do hloubi čekárny-posluchárny: „Další, prosím.“ A naše milá cestovatelka jde, zbledne jak stěna, bázlivě pohlédne na nástěnku s rozpisem onkologických operací. Pomalu kráčí za hlasem lékařky, z nichž jsou už vidět jen záda a oslnivé světlo ordinace.

„Ani si na cestu nestačila sbalit pět svých švestek,“ protrhne ticho nejodvážnější z pacientů.

„To se přece nedělá, jen tak odejít a prásknout do bot,“ řekne tiše, ale cestovatelka jeho kňourání už neslyší, sotva cosi zaslechne, avšak zvedne ruku jako k pozdravu. Stojí ji to nesmírnou námahu.